

## ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Α'. - ΕΙΣΑΚΟΥΕΙ Ο ΥΨΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΕΙ ΔΙΑ  
ΤΑΣ ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΣ ΗΜΩΝ ;  
Β'. - ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ;

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ἀναμφισβήτητος λέγομεν  
ναί· ἐάν δὲ ἐναντίον πληθὺς ἄλλων ἀρχαίων  
φιλοσοφικῶν συστημάτων, ὅτι ὁ Μέγας Νους ὁ  
παῖς δημιουργήσας τὸν κόσμον ἐπαυσε πλέον νὰ  
μεριμνᾷ περὶ τοῦ κόσμου, ὁ Σωκράτης τελεσιτέρας  
διατυπώσας τὰ τῆς ἀρχαίας Φιλοσοφίας ἑρμῆνοι  
καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι τὸ δαιμόνιον μετὰ συνειδή-  
σεως εἰσακούει καὶ προνοεῖ περὶ τῶν ἀναγκῶν  
τῶν ἀνθρώπων· (αὐτὸ δ' ἀμφοτέρω τῶν πλείστον  
ἀξίων τετυχηκὸς οὐκ οἶσι σοῦ θεοῦ ἐπιμελεῖ-  
σθαι ; ἀγνώσει τὸ θεῖον ὅτι τοσοῦτον καὶ τοιοῦ-  
τον ἐστίν, ὥστ' ἅμα πάντα ὁρᾷ καὶ πάντα ἀ-  
κούει καὶ πανταχοῦ παρεῖναι καὶ ἅμα πάντων  
ἐπιμελεῖσθαι). Ὡνόμαζε δὲ τὸν Θεὸν συντάκτην  
τοῦ παντός καὶ συνοχεῖ καὶ ἀπεδείκνυε τὴν τοῦ  
Θεοῦ πρόνοιαν διὰ τῆς τελεολογικῆς θεωρίας τοῦ  
παντός, ὅτι τὸ θεῖον προνόησε νὰ ἔχωμεν φῶς,  
ὕδωρ, ἀέρα, πῦρ, τὰς ἀλλαγὰς τοῦ χρόνου, τὰς  
ποικίλας τροφὰς τῆς γῆς, τὴν ἐκ τῶν ζώων ὠφέ-  
λειαν κτλ. ὅπερ δὲ σπουδαιότατον καὶ παραπλή-  
σιον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅτι  
ὁ Σωκράτης διδάσκει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μὲν ἀό-  
ρατος· ἐκ τῶν ἔργων ὅμως αὐτοῦ γινώσκειται καὶ  
ὁφειλομένον νὰ τιμῶμεν καὶ σεβώμεθα αὐτὸν (μηδ'  
ἀναμένει ὥς ἂν τὰς μορφὰς τῶν Θεῶν ἴδῃ, ἀλλ'  
ἐξερκῇ σοὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ὁρῶντι σέβεσθαι καὶ  
τιμᾶν τοὺς Θεούς). Ἐάν, λέγομεν, ὁ Σωκράτης  
ἐθνικὸς ὢν, δέχεται ὅτι ὁ Θεὸς προνοεῖ καὶ φρον-  
τίζει περὶ ἡμῶν, διατὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ὄντες  
νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν καὶ ὅτι  
ὁ Θεὸς ἐφορᾷ, κυβερνᾷ προνοεῖ καὶ ἀκούει ἡμῶν ;  
Ἄλλως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν ἔλαθόν ποτε  
πεῖραν καὶ δὲν ἐθαύμασαν τὴν δικαιοσύνην τοῦ  
Θεοῦ ;

Ναί, δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν ἀδι-  
κῶν καὶ τῶν καταδυναστευόντων τὸν παῖχόν  
σκανδαλίζει τοὺς ἀσθενεῖς τῇ πίστει, καὶ πολλὰ-  
κις οὗτοι ἐρωτῶσι· ἀλλ' ὁ ὕψιστος δὲν βλέπει  
τὴν συντελουμένην ταύτην ἡ ἐκείνην ἀδικίαν ;  
καὶ ὅμως ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ βλέπομεν τὸν τέ-  
λειον ἐξαφανισμὸν τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τὴν ἀ-  
πονομήν τοῦ δικαίου, ἐφ' ᾧ ποιητικώτατα ἡ Ἀ-  
γία Γραφή λέγει· κείδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψώμε-  
νον καὶ ἐπαυρόμενον, ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου  
καὶ παρήλθον καὶ ἰδοὺ οὐκ ἔστιν, καὶ ἐξή-  
τησα αὐτὸν καὶ οὐκ εὗρήθην ὁ τόπος αὐτοῦ, ἡ δὲ  
λαϊκὴ ἀντίληψις με δύο λόγια λέγει· «ὁ θεὸς ἀρ-  
γεῖ ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ».

Ἡ θρησκευτικὴ ἡμῶν πεποίθησις καὶ εὐχὴ  
διὰ τὰ Ἰωάννινα, ὅτι ταῦτα θὰ ἐπιπτον 17 Ἰα-  
νουαρίου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πολιούχου ἁ-  
γίου τῶν Ἰωαννίνων Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος  
δὲν ἦτο αὐτόβουλος καὶ ἀστήρικτος ἰδέα· ἦτο  
ἐλπίς καὶ πεποίθησις εἰς τὸν Κύριον· ὅπως τοῦτο  
συνέβη διὰ τὴν Θεσσαλονικὴν, ἡμέραν τοῦ ἁ-  
γίου Δημητρίου, διὰ τὴν Μιτυλήνην, ἡμέραν  
τῶν πολιούχων Ταξιάρχων, διὰ τὴν Χίον ἡμέ-  
ραν τοῦ πολιούχου ἁγίου Μητῆ, τὴν παραμο-  
νὴν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, προστάτριαν τοῦ πυρο-  
βολικοῦ (ἀφίνωμεν τὴν λεπτομέρειαν πῶς ἐκ  
τῆς Δύσεως μετεφευτεύθη εἰς ἡμᾶς, ἀρκεῖ ὅτι δε-  
σπόζει ἡ πίστις) καὶ τὴν παραμονὴν τῶν Φώτων,  
ὅτε ἀγιάζεται ἡ φύσις τῶν ὕδατων, δηλ. τοῦ ἑ-  
δάφους, ἐφ' οὗ πρόκειται νὰ δράσῃ ὁ ὑπὸ τὴν  
προστασίαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἑλληνικὸς  
στόλος, διατὶ τάχα λέγομεν νὰ μὴ συνδέσθαι τὸ  
αὐτὸ καὶ διὰ τὰ Ἰωάννινα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς  
ἐορτῆς τοῦ πολιούχου ; Τοῦτο ἀπῆται ἡ τέως  
ἐπιδειχθεῖσα ἡμῖν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ὅμως δὲν ἐγένετο. Διατὶ ; Ἀγνοοῦμεν. Ἐν  
μόνον γινώσκωμεν, ὅτι μέλις ἤρξατο ὁ πόλεμος  
θερμὰ ἀπετείνοντο δεήσεις εἰς τὸν Ὑψιστον,  
καὶ πύρινα δάκρυα ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἰ-  
δίως ἐχύνοντο. Ὅταν δὲ νύκτωρ ἡγγέλθη ἡ ἁ-  
λωσις τῆς μαρτυροφυλάκτου Θεσσαλονίκης, ἱ.  
Σύνδοδος καὶ Ἀρχαί, λαὸς καὶ πᾶσις καὶ πάν-  
τες ἐσπεύσαμεν ἐν χαρᾷ καὶ συντριβῇ καρδίας  
νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον.

Κυριεύεται εἴτα ἡ Μιτυλήνη, οὐδεμία δεήσει·  
κυριεύεται ἡ Χίος, οὐδεμία εὐχαριστία· γίνε-  
ται ἡ ναυμαχία τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ὅποτε ἐπὶ  
τῶν ὁρίων εὐρέθῃ γεγραμμένον τὸ ὄνομα τῆς  
ἁγίας «ἡ Ἁγία Βαρβάρα», ὅπως ἐν τῇ πολιτο-  
ρικῇ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ  
Παγωνάτου (668—685) εὐρέθῃ ἐπὶ χάλικος γε-  
γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ  
ὅπως τότε, οὕτω καὶ νῦν αἱ νίκαι ἦσαν περιφανεῖς.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνδόξου νίκης  
τῆς Θεσσαλονίκης, οὐδεμία συνένωσις δεήσεων  
ἐν τοῖς ναοῖς, οὐδεμία ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ  
καρδίᾳ εὐχαριστία εἰς τὸν Ὑψιστον. Αἱ ἐκκλη-  
σίαι εἰσέγησαν καὶ τὰ εὐχολόγια ἐκλείσθησαν.

Τί θὰ ἐβλαπτεν ἡ καὶ πάλιν ἐν ἐκείνῳ ὁράμ-  
ῳ (ὡς οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν  
πόλεμον τοῦ 1870) προσφυγὴ ἡμῶν εἰς τοὺς  
ναοὺς, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς τὴν εὐγνώμοσύνην ἐδεί-  
κνυεν ὡς ἐν τῶν ὁραιοτέρων ἀνθυλλίων τῆς ψυ-  
χῆς διὰ τῆς ἐρωτήσεως αὐτοῦ δὲ ἐνεία ποῦ εἰσίν ;  
Ἀντὶ δὲ στεντορείως ἀπὸ τοῦ ἁμῶνος τῶν  
Μητροπόλεων νὰ ἀκουσθῇ τὸ «Μὴ ἡμῖν, Κύριε,  
μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν»  
πλατεῖ τῷ στόματι ἐν ταῖς ἐδοῖς λέγομεν «τοὺς  
ἐνικήσαμεν, τοὺς ἐσπάρξαμεν» εἰς 25 ἡμέρας ἡ-  
λάξαμεν τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης κτλ., λη-  
σμονοῦντες, ὅτι ταῦτα δὲν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλ'  
ἡ χεὶρ τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Δὲν ἐννοοῦ-  
μεν νὰ θυμῶμεν, ὅτι ἐκεῖνοι πολεμοῦντες, οὐκ

## ΑΘΗΝΑΙ

### ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἡ Μογγολικὴ ἐπιτροπὴ, ἥτις ἐσχάτως ἐφθα-  
σεν εἰς Πετρούπολιν, ἀφοῦ ἐγένετο δεκτὴ παρὰ  
τῷ Τσάρῳ καὶ τῷ Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ, ἐ-

### Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΟΓΓΟΛΙΑΣ

σχεν ἰδιαιτέραν συνδιάλε-  
ξιν μετὰ τοῦ Ράσσου ὑ-  
πουργοῦ τῶν Στρατιωτι-  
κῶν Σουκουμλίνωφ, μετὰ  
τοῦ ὁποῦ συνεζήτησε διὰ τὸν ἀρτιστέτατον  
Μογγολικὸν στρατὸν τὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς  
ἱλὰς ἐκείνας τὰς ὁποίας ὠργάνωσεν εἰς ῥωσσοὺς  
ἱλαρχοὺς μετὰ τινων ὑπαξιωματικῶν τοῦ ῥωσσι-  
κοῦ ἱππικοῦ. Φαίνεται, ὅτι ἡ Ῥωσσία, ἀπόφα-  
σιν ἔχει ν' ἀνοργανώσῃ τὸ στράτευμα τῆς Μογ-  
γολίας. Τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ μᾶλλον εἰς τὴν  
παραμονὴν ῥωσσικῶν ὁργανωτικῶν στρατευμά-  
των εἰς τὸ Μογγολικὸν ἔδαφος.

Ἡ ὑπόθεσις ἐν τούτοις δὲν φαίνεται, ὅτι θὰ  
περατωθῇ ὁμαλῶς, διότι ἡ Κίνα, δὲν εἶναι διατε-  
θειμένη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ῥωσσικὴν στρατοκράτη-  
σιν τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν παρέσχε  
μὲν αὐτονομίαν οὐκ ὅμως καὶ διὰ νὰ καταλη-  
φθῇ εὐκολώτερον ὑπὸ τῆς Ῥωσσίας.

### ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 17 Ἰανουαρίου

Γερμανία καὶ Ρωσσία

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (Ἀθηναϊκόν).— Λέγεται, ὅτι  
σβαρταὶ διαφοραὶ ἀνεφύθησαν μεταξὺ Ῥωσσίας  
καὶ Γερμανίας.

### Οἱ Βόννιοι πρόσφυγες

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ (Ἀθηναϊκόν).— Πρόσφυγες τι-  
νες Βόννιοι, οἵτινες εἶχον σταλῇ εἰς Σμύρνην  
ἐπανέκαμψαν εἰς Θεσσαλονικίην.

Ἀφηγοῦνται οἱ αἱ ἑταιρίαι θέλουσι νὰ  
τοὺς προσλάβωσιν εἰς τὰς τὰς ἐργασίας των εἰς  
τὰ πέριξ τῆς Σμύρνης, ἀλλ' ἀπαιτοῦσι κατα-  
θλιπτικὴν ἐργασίαν ἀντὶ γλισχροτάτου ἡμερο-  
μισθίου.

### Θάνατος πολιτευτοῦ

ΒΙΕΝΝΗ (Ἀθηναϊκόν).— Ὁ κ. Κρομβέρτερ  
ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος ἀπέθανε.

### ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

#### Οἱ φόβοι τῆς εἰσβολῆς

Διὰ νὰ ἐννοηθῇ εἰς ποίαν ὀξύτητα ἐφθασαν τὰ  
πράγματα μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Ρουμανίας,  
δημοσιεύομεν σήμερον ἀ-ἀκοίωσιν τοῦ Πρακτο-  
ρίου Στεφάνι περὶ πιθανῆς εἰσβολῆς Ρουμανι-  
κοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Βουλγαρίαν.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη λέγει τὰ ἑξῆς :

«Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς Βουλγαρίας  
ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραχωρήσῃ τὸ ζητούμενον  
ὅπῃ τῆς Ρουμανίας ἔδωκεν ἀλλὰ νὰ διατάξῃ  
ἀπλῶς τοὺς κατείκους τοῦ ζητουμένου ἐδάφους  
νὰ μὴ ἀντιστάσιν εἰς τὰ Ρουμανικὰ στρατεύματα  
τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν ῥηθὲν  
ἐδαφὸς καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ πυροβολήσωσιν ἐ-  
ναντίον αὐτῶν.

#### Προαγωγή τοῦ Κρόνπριντς

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ Κρόνπριντς προήχθη εἰς  
τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου μετὰ πέντε ἐ-  
τῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου,  
ἔπου εἶχε προαχθῇ εἰς ταγματάρχην.

Ἦρπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ ἀντι-  
συνταγματάρχου οὐδέποτε ἀπονέμεται εἰς τοὺς  
Διαδόχους τῆς Γερμανίας κατὰ παλαιὰν συνή-  
θειαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ἐξῆς ἐπεισοδίου. Ὅτε  
ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἦτο Διάδοχος καὶ εἶχε  
τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ἐδραπέτευ-  
σεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν του. Συνελήφθη λοιπὸν τῇ  
διαταγῇ τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου  
Γουλιέλμου τοῦ Α' καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ  
Στρατοδικείου.

Ἐκτοτε λοιπὸν οἱ Διάδοχοι τῆς Πρωσίας ἀπὸ  
ταγματάρχας προάγονται εἰς συνταγματάρχας.

#### Ἀόρατον ἀεροπλάνον

Ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ αὐστρουγγρικοῦ στρατοῦ  
ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ σχολὴν τῶν ἀερο-  
πλάνων τὸ σχέδιον μονοπλάνου τῆς ἐφευρέσεώς  
του. Τὸ ὕψος τῶν περυγῶν καὶ τῆς οὐρᾶς  
ἔχει τὴν διαφάνειαν τῆς ὕλης. Τοιοῦτοτρόπος  
δ' ἀεροπλάνος ἔχων καὶ ἄκροτον μηχανὴν θὰ πλη-  
σιάζῃ ἀθάνατος τὸν ἐλθρόν.

#### Πολωνικὴ διαμαρτυρία

Τὰ 18 μέλη τῆς Πολωνικῆς μερίδος ἐν τῷ  
Ράιχσταγ ὑπέβαλον ἐπερώτησιν διὰ τῆς ὁποίας  
ἐγνωστοποιεῖται αὐτῷ ὅτι ἡ γερμανικὴ κυβέρνη-  
σις ἤρχισεν τὴν ἀνεγκαστικὴν ἀπαλλοτρίωσιν ἐν  
τῇ γερμανικῇ Πολωνίᾳ ἐκδιώκουσα τοὺς ἀτυχεῖς  
ἀγρότας ἀπὸ τὰ πατρικά των κτήματα πράττει  
δὲ τοῦτο ὅπως βοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς  
ἐπὶ τῆς γεωρμανοποιήσεως τῆς χώρας, ἀντι-  
συνταγματικῶς ἀνελευθέρως καὶ ἀντιχριστιανι-  
κῶς. Τὴν ἐπερώτησιν ταύτην θὰ ὑποστηρίξουν  
οἱ 110 σοσιαλισταὶ βουλευταὶ καὶ τὰ 90 μέλη

## ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ

### ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ

#### ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ «ΤΡΙΜΠΟΥΝΑΣ»

- Ἡ ἐπιθετικὴ ἐπὶ τὴν εἰρηνείαν
- Μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάνης
- Ποῖος κρύπτεται ὑπὸ τὴν Ἑλλάδα
- Καὶ ὀλίγη διεθνὴς διπλωματία

#### ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς χθὲς τὸ ἀπόγευμα κο-  
μισθεῖσας «Τριμπούνας» τῆς Ῥώμης περιέχε-  
ται εἰς δύο καὶ ἡμισείας ὁλοκλήρους στήλας  
ὑπὲρ τὸν τίτλον «Τὸ ζήτημα τῶν νήσων» ἄρ-  
θρον τοῦ γνωστοῦ ἀρθρογράφου τῆς γνωστῆς  
Ἱταλικῆς ἐφημερίδος, τοῦ κρυπτομένου ὑπὸ τὸ  
ψευδώνυμον Ραστινιάκ.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον διαπνέει ἀπ'  
ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰρηνείαν πρὸς τοὺς ἐθνι-  
κοὺς πόθους τῆς Ἑλλάδος, ἀρχεῖται ἀναφερό-  
μενον εἰς ἐν τεύχος τὸ ὁποῖον ὁμογενὲς δι-  
δάκτωρ τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. Νέαρ-  
χος Φισεντζίδης ἐξέδωκεν ἐν Βρυξέλλαις κατὰ  
τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν Τουρκίᾳ πρὸ τριετίας με-  
ταπολιτεύσεως.

Ὁ κ. Φισεντζίδης ἐλεγεν ἐν τῷ βιβλίῳ του  
ἐκεῖνο, ὅτι ἐάν ἡ Τουρκία ἀπολέσῃ μίαν  
ἡμέραν τὰ δικαιώματα αὐτῆς ὡς κατακτητριάς  
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Αὐτοκρατορίας της, ἡ  
διαδοχὴ ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, τοῦλάχιστον  
ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ὑπεδείχσαμεν.  
Καὶ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐκρίνεν οὕτω ὁ Ἑλ-  
λην σπουδαστής, εἶναι ἐπὶ τῆς Κων/πόλεως,  
τῶν ἀκτῶν τῶν Ἀρδανελλίων, τῶν Ἑλλη-  
νικῶν συνόρων μέχρι Τραπεζοῦντος, μεθ' ὧν  
τοῦ βορείου μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ λέ-  
γει ὁ Ραστινιάκ :

«Μὴ ἀδικήτε τοὺς ὑπηκόους τοῦ Βασιλέως  
Γεωργίου ἐάν καὶ αὐτοὶ σκέπτονται πάντες κατὰ  
τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἢ κυρίως κατὰ τὸ μᾶλλον  
ἢ κατὰ τὸ ἥττον ὡς ὁ δόκτωρ Νέαρχος Φισεν-  
τζίδης. Εἶναι τόσον διαυγὴς ὁ οὐρανὸς τῶν Ἀθη-  
νῶν καὶ διανοίγεται τόσον εὐρὺς ὁρίζων ἀπὸ τοῦ  
ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως. Δὲν εἶναι ἄλλως τε ὁ  
λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς ἐκεῖνος ὅστις κατὰ τὸν  
Γκαίτε ὠνειρεύθη ὠραιότερον τὸ ὄνειρον τῆς  
ζωῆς

Καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθῇ ὀνειρευό-  
μενος, ἐπὶ ἡ πραγματικότης εἶναι τόσον μεγα-  
λοπρεπὴ καὶ ὁ γύρω κόσμος τόσον μικρὸς καὶ  
εὐτελής. Οὐδὲν τὸ θαυμαστὸν ἐπομένως δι'  
ἐμὲ τοῦλάχιστον ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπέδειξαν  
τοιαύτην δυσφορίαν κατὰ τῆς Ἱταλίας διὰ τὸ  
ζήτημα τῶν δωδεκανήσων. Δώδεκα νῆσοι ! Ὡ  
πενιχρότης δώδεκα νήσων ! Πῶς δύνανται νὰ  
σκεφθῶν ὅτι οἱ Ἱταλοὶ κρατοῦσι νομίμως καὶ βε-  
βαίως προσωρινῶς δώδεκα νήσους, ἐκεῖνοι οἵτι-  
νες διεκλήρουν καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀδι-  
κῶ, ἐαυτοὺς κυρίους καὶ ἀφέντας, ἔστω κατὰ  
φαντασίαν ἀκόμη, τοῦ Κράτους τῆς Κων/πόλεως  
μέχρι Τραπεζοῦντος.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἀντιθέτως, ἡμεῖς οἱ Ἱταλοὶ,  
εἴμεθα ἄνθρωποι περὶ τοῦ κόσμου τούτου. Ἀν-  
θρωποὶ πρακτικοί, δηλαδὴ ἄνθρωποι τῶν ἐργα-  
σιῶν, τοῦ ἐμπορίου, τῆς διπλωματίας. Πῶς λο-  
πὸν εἶναι δυνατόν τὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τῶν  
φίλων Ἑλλήνων ἀφοῦ ἔχομεν διάφορον τὴν δια-  
νοητικότητα καὶ διμιλοῦμεν γλώσσαν διαφορετι-  
κὴν ; Ἐν τούτοις εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβάλλω-  
σιν οἱ φίλοι προσπάθειαν, νὰ ἐννοήσωσι τὴν  
γλώσσάν μας.»

Μετὰ ταῦτα ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρεται εἰς  
τὸ γνωστὸν ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Ἱταλία κρατεῖ  
τὰς νήσους, ὡς ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐκκένωσιν  
τῆς Διόδης καὶ δὲν κατέλαβεν αὐτάς διὰ λο-  
γαριασμὸν τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἐξακολουθεῖ :

«Καὶ μετὰ ταῦτα.

«Μετὰ ταῦτα ὅταν οἱ ὅροι τῆς συνθήκης τῆς  
Λωζάνης πραγματοποιηθῶσιν ἐν συνόλῳ ὀφεί-  
λομεν ἡμεῖς ν' ἀδιαφορήσωμεν ἐξ ὁλοκλήρου  
περὶ τῆς τύχης τῶν νήσων οἰοισθῆτε καὶ ἂν  
ὅτι οἱ ὅροι τοῦ βίου τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν  
στιγμὴν ἐκείνην. Οἰοιδήτε καὶ ἂν ὥσιν αἱ  
τάσεις τῶν διαφορῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν κατὰ  
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ! Βεβαίως αἱ μεγάλοι ἀρ-  
χαὶ καὶ ὑπὲρ πάσας οἱ τῶν Ἐθνικητῶν, ἀξι-  
λοῦσι πολλὰ προσοχῆς καὶ μεγίστης ἐπο-  
λήφως.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν πιστεύω ὅτι προσβάλλονται αἱ  
ἀρχαὶ αὗται ἐάν τις πρὶν ἢ κανονισθῇ τὴν ἰδίαν  
του διαγωγὴν, ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ καὶ νὰ  
γνωρίσῃ τὴν διαγωγὴν τῶν ἄλλων καὶ ποίαν  
ἀρτίαν τῶν ἀρχῶν τούτων ζητεῖ νὰ κάμῃ.

Μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου ἐγένετο  
ἀξιοσημειώτων «σασένφουαξ» τετραχόρου ἐν τῇ  
Μεσογείᾳ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.  
Ἡ Γαλλία ἐγκατέλειπε τὴν Μυρίαν καὶ τὴν  
Ἀλγυπτον χάριν τῆς Τυνίδος καὶ τοῦ Μερκούου,  
καὶ ἡ Ἀγγλία κατέλαβε τὴν Ἀλγυπτον καὶ τὴν  
Κύπρον ὑποκαθιστῶσα αὐτὴ καθ' ὅλην τὴν με-  
σημβρινὴν ἑκτασιν τὴν Γαλλίαν, ὅπως ἀντιμε-  
τωπίσῃ τὴν Ῥωσσίαν, κατελθεύσαν νικητρίαν  
κατὰ τὸ 77 μέχρι τῶν στέφανων τῆς Τουρκίας.  
Ἐν τούτοις σήμερον αἱ τρεῖς αὗται Δυνάμεις,  
ἡ Γαλλία ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ῥωσσία βαίνουνσιν  
ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καταστᾶσαι  
ἀφῆρτες σύμφωνοι καὶ αἱ τρεῖς εἰς ἄμυναν τῶν  
ἑαυτῶν συμφερόντων ἀναστῶν ἐπὶ τῇ Γερμανίᾳ

...και ουκ εστιν ο τοπος αυτου...  
...αλλ' η επιληψια με δυο λογια λεγει: «ο θεος αρ-  
γει» αλλα δεν λησμονειν.

Η θρησκευτική ήμων πεποίθησις και εύχη  
διὰ τὰ Ἰωάννινα, ὅτι ταῦτα θὰ ἐπιπτον 17 Ἰα-  
νουαρίου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πολιοῦχου ἀ-  
γί υ τῶν Ἰωαννίνων Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος  
δὲν ἦτο αὐτόβουλος καὶ ἀστήρικτος ἰδέα ἦτο  
ἐλπίς καὶ πεποίθησις εἰς τὸν Κύριον ὅπως τοῦτο  
συνέβη διὰ τὴν Θεσσαλονίκην, ἡμέραν τοῦ ἀ-  
γίου Δημητρίου, διὰ τὴν Μιτυλήνην, ἡμέραν  
τῶν πολιούχων Ταξιαρχῶν, διὰ τὴν Χίον ἡμέ-  
ραν τοῦ πολιούχου ἁγίου Μηνῆ, τὴν παραμο-  
νὴν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, προστάτριαν τοῦ πυρο-  
βολικοῦ (ἀφίνομεν τὴν λεπτομέρειαν πῶς ἐκ  
τῆς Δύσεως μετεφύτευθῇ εἰς ἡμᾶς, ἀρκεῖ ὅτι δε-  
σπόζει ἡ πίστις) καὶ τὴν παραμονὴν τῶν Φώτων,  
ὅτε ἀγιάζεται ἡ φύσις τῶν ὕδατων, δηλ. τοῦ ἑ-  
δάφους, ἐπ' οὗ πρόκειται νὰ δράσῃ ὁ ὑπὸ τὴν  
προστασίαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἑλληνικὸς  
στόλος, διατὶ τάχα λέγομεν νὰ μὴ συνέβαινε τὸ  
αὐτὸ καὶ διὰ τὰ Ἰωάννινα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς  
εορτῆς τοῦ πολιοῦχου; Τοῦτο ἀπῆται ἡ τέως  
ἐπιδειχθεῖσα ἡμῖν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ὅμως δὲν ἐγένετο. Διὰ τί; Ἀγνοοῦμεν. Ἐν  
μόνον γινώσκουμεν, ὅτι μόλις ἤρξατο ὁ πόλεμος  
θερμὰ ἀπετείνοντο δεήσεις εἰς τὸν Ὑψιστον,  
καὶ πύρινα δάκρυα ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἰ-  
δίως ἐχύνοντο. Ὅταν δὲ νύκτωρ ἡγγέλθη ἡ ἄ-  
λυσις τῆς μαρτυροπολιτικῆς Θεσσαλονίκης, ἡ  
Συνόδος καὶ Ἀρχαί, λαὸς καὶ παῖδες καὶ πάν-  
τες ἐσπεύσαμεν ἐν χαρᾷ καὶ συντριβῇ καρδίας  
νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον.

Κυριεύεται εἴτα ἡ Μιτυλήνη, οὐδεμία δέησις  
κυριεύεται ἡ Χίος, οὐδεμία εὐχαριστία γίνεται  
ἡ ναυμαχία τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ὁπότε ἐπὶ  
τῶν ὁδίων εὐρέθη γεγραμμένον τὸ ὄνομα τῆς  
ἁγίας «ἡ ἁγία Βαρβάρα», ὅπως ἐν τῇ πολιορ-  
κίᾳ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ  
Παγανάτου (668—685) εὐρέθη ἐπὶ χάλικος γε-  
γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ  
ὅπως τότε, οὕτω καὶ νῦν αἱ νίκαι ἦσαν περιφανεῖς.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνδόξου νίκης  
τῆς Θεσσαλονίκης, οὐδεμία συνένωσις δεήσεων  
ἐν τοῖς ναοῖς, οὐδεμία ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὲν  
καρδίᾳ εὐχαριστία εἰς τὸν Ὑψιστον. Αἱ ἐκκλη-  
σίαι ἐσίγησαν καὶ τὰ εὐχολόγια ἐκλείσθησαν.

Τί θὰ ἐβλαπτεν ἡ καὶ πάλιν ἐν ἐκάστῳ θριάμ-  
βῳ (ὡς οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν  
πόλεμον τοῦ 1870) προσφυγὴ ἡμῶν εἰς τοὺς  
ναοὺς, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς τὴν εὐγνωμοσύνην ἐθεώ-  
ρησεν ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων ἀνθωλλίων τῆς ψυ-  
χῆς διὰ τῆς ἐρωτήσεως «οἱ δὲ ἀνένα ποῦ εἰσίν;»  
Ἀντὶ δὲ στεντορείως ἀπὸ τοῦ ἁμῶνος τῶν  
Μητροπόλεων νὰ ἀκούσῃ τὸ «Μὴ ἡμῖν, Κύριε,  
μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν»  
πλατεῖ τῷ στόματι ἐν ταῖς δόξαις λέγομεν «τοὺς  
ἐνίκησαμεν, τοὺς ἐσφαρξάμεν» εἰς 25 ἡμέρας ἡ-  
λάξαμεν τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης «πλ.»., λη-  
σμονοῦντες, ὅτι ταῦτα δὲν ἐποίησαμεν ἡμεῖς, ἀλλ'  
ἡ χεὶρ τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Δὲν ἐννοοῦ-  
μεν νὰ θρηνώμεν ὡς κοινὰ γραῖδια, ἀλλὰ φρο-  
νοῦμεν, ὅτι ἔργον εὐγενὲς καὶ γενναῖον εἶνε ἡ  
ὀφειλομένη ἐκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν  
πρὸς τὸν Κύριον ἐπ' οἷς ἐποίησεν ἡμῖν, πρὸς δὲ  
μέγα δίδαγμα τῆς τέκνοις καὶ ἐπιγόνους ἡμῶν,  
ὅτι πᾶσαν νίκην τῶν ὀπλων δὲν πρέπει νὰ ἐξαρ-  
τῶμεν ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῆς δυνάμεως  
τοῦ Ὑψίστου ὅταν ἔχωμεν τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνεπεία τῶν δημοσιευθέντων ὑφ' ἡμῶν, ὅτι  
ἡ θρησκευτικὴ ἡμῶν πεποίθησις καὶ τὸ θρησκευ-  
τικὸν ἡμῶν συναίσθημα λέγει ὅτι τὰ Ἰωάννινα  
θὰ πέσωσι 17 Ἰανουαρίου, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ  
πολιοῦχου αὐτῶν, στενὸς ἡμῶν φίλος μᾶς ἠρώ-  
τησεν ἂν πιστεύωμεν ὅτι γίνονται θαύματα.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως τὸν παρεκά-  
λεσα ν' ἀκούσῃ τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν γεγονός.  
Μετά τὴν πρώτην ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου  
ἐπεληθόντες τῷ 1823 οἱ στρατοὶ τοῦ Μουσταφᾶ  
Πασᾶ καὶ Ὁμέρ Βριώνη, ἐσχεδίασαν, ἵνα μὴ  
ἀποτύχωσι καὶ πάλιν τῆς ἀλώσεως τοῦ Μεσο-  
λογίου, νὰ ἐκπορθήσωσι τὸ Αἰτωλικὸν τὸ καὶ  
Ἀνατολικὸν λεγόμενον, περισφίγγοντες αὐτὸ ἐν-  
τὸς μικρᾶς θαλάσσης ἐπὶ νησίδος ὑπάρχον, καὶ  
διακόπτοντες πᾶσαν τροπὴν καὶ πρὸ πάντων τὴν  
μόνην πηγὴν τὴν ἐξω τῆς νησίδος ἐπὶ τῆς στε-  
ρεᾶς ὑπαρχούσης. Πείναν δὲν εἶχον, ὥστε οὐκ ὄν-  
τως ὕδατος οὔτε σταγὼν ὑπῆρχεν, ἀφ' ἐνὸς μὲν  
ἡ πολιορκία τῶν τηλεβόλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ  
πόσις θαλασσίου ὕδατος καὶ ἡ ἐκ ταύτης δυσεν-  
τερία ἐθέριζε τοὺς κατοικοὺς ἀπὸ στιγμῆς εἰς  
στιγμὴν ἀναμένοντας τὸν φοβερὸν ἐκ τῆς διψῆς  
θάνατον.

Ἦτο ἡ εορτὴ τοῦ πολιοῦχου τῆς νησίδος,  
τῶν Ταξιαρχῶν (8 Νοεμβρίου), ἀντὶ δὲ οἱ χρί-  
στιανοὶ νὰ παραδοθῶσι ζωντανοὶ εἰς τὸν Τύραν-  
νον, καταφεύγουσι εἰς τὸν ἐορτάζοντα ναὸν τῶν  
Ταξιαρχῶν. Ἐκεῖ δ' ἱερεὺς Παῖσιος τοῖς εἶπε νὰ  
κοινωνήσωσιν ὅλοι τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ  
ἔπειτα κοινῇ πάντες ἀποφασίσωσι νὰ θέσωσι πυρ  
καὶ νὰ ἀνέλθωσιν ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὡς ἀπὸ θείου  
ὧμοῦ, ἱερὸν πρὸς τὸν πλάστην ὀλοκαῦτωμα.

Τὰ ἀχράντα μυστήρια ἡτοιμάσθησαν ἐπὶ τῆς  
ἁγίας Τραπεζῆς καὶ κλαίων δ' ἱερεὺς Παῖσιος  
εἶχε τελειώσει τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν, μεθ'  
ἣν θὰ ἐγίνετο ἡ θεία μεταληψις καὶ μεθ' ἧς θὰ  
ἀνεγινώσκετο ἡ νεκρώσιμος ἐκκοινοβία καὶ θὰ  
ἐπηκολούθουν αἱ ἐκούσιαι θυσίαι, ὅς μόνον ἡ  
Ἑλλάς ἐγνώρισε ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸν Ὑψιστον,  
προκειμένου περὶ πατρίδος. Οἱ ἱερεὺς Παῖσιος  
εἶχεν ἤδη τὰ πάντα προετοιμάσει καὶ εἰς τὴν  
τελευταίαν λέξιν «προσεέλθετε», πετυρακτωμένη  
τουρκικὴ βόμβα πίπτει ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ ναοῦ,  
διατρυντὴ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ καὶ αἵφνης ἀναβλύ-

τοὺς προσλάβουσιν εἰς τὰς τὰς ἐργασίας των εἰς  
τὰ περίεξ τῆς Σμύρνης, ἀλλ' ἀπαιτοῦσι κατα-  
θλιπτικὴν ἐργασίαν ἀντὶ γλισχροτάτου ἡμερο-  
μισθίου.

### Θάνατος πολιτευτοῦ

ΒΙΕΝΝΗ (Ἀθηναϊκόν). — Ὁ κ. Κρομβέρερ  
ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος ἀπέθανε.

### ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

#### Οἱ φόβοι τῆς εἰσβολῆς

Διὰ τὰ ἐννοηθῇ εἰς ποίαν ὀξύτητα ἐφθασαν τὰ  
πράγματα μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Ρουμανίας,  
δημοσιεύομεν σήμερον ἀκοίωσιν τοῦ Πρακτο-  
ρείου Στεφανί περὶ πιθανῆς εἰσβολῆς Ρουμανι-  
κοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Βουλγαρίαν.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη λέγει τὰ ἑξῆς :  
«Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς Βουλγαρίας  
ἐπεφάσισε νὰ μὴ παραχωρήσῃ τὸ ζητούμενον  
ὅπὸ τῆς Ρουμανίας ἔδαφος ἀλλὰ νὰ διατάξῃ  
ἀπλῶς τοὺς κατοικοὺς τοῦ ζητουμένου ἐδάφους  
νὰ μὴ ἀντιστῶσι εἰς τὰ Ρουμανικὰ στρατεύματα  
τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν ῥηθὲν  
ἔδαφος καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ πυροβολήσωσιν ἐν-  
αντίον αὐτῶν.

#### Προαγωγή τοῦ Κρόνπριντς

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ Κρόνπριντς προήχθη εἰς  
τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου μετὰ πέντε ἐ-  
τῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου,  
ὅπου εἶχε προαχθῇ εἰς ταγματάρχην.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ ἀντι-  
συνταγματάρχου οὐδέποτε ἀπονέμεται εἰς τοὺς  
Διαδόχους τῆς Γερμανίας κατὰ παλαιὰν συνή-  
θειαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ἐξῆς ἐπεισοδίου. Ὅτε  
ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἦτο Διάδοχος καὶ εἶχε  
τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ἐδραπέτευ-  
σεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν του. Συνελήφθη λοιπὸν τῇ  
διαταγῇ τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου  
Γουλιέλμου τοῦ Α' καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ  
Στρατοδικείου.

Ἐκτοτε λοιπὸν οἱ Διάδοχοι τῆς Πρωσίας ἀπὸ  
ταγματάρχας προάγονται εἰς συνταγματάρχας.

#### Ἀόρατον ἀεροπλάνον

Ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ αὐστρουγγρικοῦ στρατοῦ  
ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ σχολὴν τῶν ἀερο-  
πόρων τὸ σχέδιον μονοπλάνου τῆς ἐφευρέσεώς  
του. Τὸ ὕψος τῶν πτερύγων καὶ τῆς οὐρᾶς  
ἔχει τὴν διαφάνειαν τῆς ὑέλου. Τοιουτοτρόπως  
δ' ἀεροπόρος ἔχων καὶ ἄκροτον μηχανὴν θὰ πλη-  
σιάσῃ ἀθέατος τὸν ἐχθρόν.

#### Πολωνικὴ διαμαρτυρία

Τὰ 18 μέλη τῆς Πολωνικῆς μερίδος ἐν τῷ  
Ράιχσταγ ὑπέβαλον ἐπερώτησιν διὰ τῆς ὁποίας  
ἐγνωστοποιεῖν αὐτῷ ὅτι ἡ γερμανικὴ κυβέρνη-  
σις ἤρχισε τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν ἐν  
τῇ γερμανικῇ Πολωνίᾳ ἐκδιώκουσα τοὺς ἀτυχεῖς  
ἀγρότας ἀπὸ τὰ πατρικά των κτήματα πράττει  
δὲ τοῦτο ὅπως βοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς  
ἐπὶ τῆς γεωμνημοσύνης τῆς χώρας, ἀντι-  
συνταγματικῶς ἀνελευθέρως καὶ ἀντιχριστιανι-  
κῶς. Τὴν ἐπερώτησιν ταύτην θὰ ὑποστηρίξουν  
οἱ 110 σοσιαλισταὶ βουλευταὶ καὶ τὰ 90 μέλη  
τοῦ κέντρου. Αἱ ἀγορεύσεις των θὰ εἶνε τοιαῦ-  
ται ὥστε θὰ δυσχεράνουν πολὺ τὴν θέσιν τοῦ  
Καγκελλαρίου Μπέτμαν Χόλδεργκ.

Ζεῖ γλυκὺ, ψυχρὸν καὶ ὠραῖον ὕδωρ, ἐξ οὗ πίνον-  
τες ἐσώθησαν, οἱ δὲ ἐχθροὶ κατασχυμένοι ἀπε-  
σώθησαν.

Οὕτως ἡ πετυρακτωμένη βόμβα ἀντὶ νὰ φέρῃ  
τὸν θάνατον, ἔφερε τὴν ζωὴν.

Μετὰ τὴν τότε οἱ χριστιανοὶ κλαίοντες ὑπὸ  
χορᾶς καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ἀνέβδων.

«Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ εἰ ὁ  
Θεὸς ἡμῶν ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.»

Τὸ γεγονός τοῦτο διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερί-  
δος (Allgemeine Zeitung) τοῦ Μονάχου 24  
Φεβρ. 1824 διελαλλήθη εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώ-  
πην, ὅτι τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν θέ-  
λει ὁ Θεός. Ἡ πηγὴ αὕτη ἐγένετο τὸ στέμα  
τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δὲ Γερμανὸς Γουσταῦος Σβάμπ, παρακο-  
λουθῶν τὸν πόλεμον, ἐποίησε λαμπρὸν ποίημα  
εἰς τὸ μέγα τοῦτο γεγονός, πρὸ τοῦ ὁποίου δι-  
καίως, ἐξεπλάγη, ὡς εἶπομεν ἡ Εὐρώπη.

Βραδύτερον ὑπνήχθη τὸ γεγονός τοῦτο καὶ  
διὰ ὑποσημειώσεως ἐσαφῆνισεν ὁ Σολωμὸς εἰς  
τὴν 74 στροφὴν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ «ὁ θάνα-  
τος τοῦ Μπάρον» καὶ ὁ Σκαλτσούνης εἰς τὴν  
Πανδώραν τοῦ 1862, ὅστις τελειώνει τὸ ποίημα  
αὐτοῦ εἰς τὸ τετραστίχον.

«Εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢς μὴ ἐλπίξῃ  
ἔθνος, ἢ πόλις, μέγας, μικρὸς  
εἰμὴ εἰς ἔκσινον ὅπου ὁροῖται  
διψῶντα χελεῖν διὰ πυρός.»

—\*

Ἀπὸ τοῦ 1842 ἐκαλύφθη τὸ φρέαρ τοῦτο καὶ  
εἶχεν ἤδη λησμονηθῇ ἡ θέσις καὶ τὰ κατ' αὐτό.

Μετά 10 εἰς ἡμῶν ἐπιτοπίους μελέτας καὶ  
πληροφορίας ἐκ τῶν γερόντων, ἀνεύρομεν τοῦτο  
τῇ 8ῃ Ἰουλ. 1907.

Τί ἐγένετο εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς πηγῆς ταύ-  
της οὕτε λέγεται οὕτε περιγράφεται. Γυναῖκες,  
ἄνδρες, παιδιὰ ἔφερον ἄγρια ἀγιάζοντας τοὺς  
οἴκους καὶ τὰς δόδους αὐτῶν, κλαίοντες ἐξ εὐγνω-  
μοσύνης καὶ συγκινήσεως, ἡ δὲ Δημοτικὴ ἀρχὴ  
ἀνεκέρυεν ἡμᾶς ἐπιτίμους δημότας τοῦ Αἰτω-  
λικοῦ, ὅπερ μεθ' ὑπερφανεῖας φέρομεν, ὡς τι  
διδακτορικὸν διπλωμα τοῦ πανεπιστημίου τῶν  
Γιγάντων τοῦ Ἀρεῶς τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Μετά τὴν διήγησιν τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος,  
ἡρωτάμεν τότε ἡμεῖς τὸν ἡμέτερον φίλον :  
«Γίνονται θαύματα ;

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

...καὶ οὐκ εἶναι ὁ τοπος αὐτου...  
...αλλ' η επιληψια με δυο λογια λεγει: «ο θεος αρ-  
γει» αλλα δεν λησμονειν.

Καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθῇ ὄνειρεῦ-  
μενος, ὅταν ἡ πραγματικότης εἶνε τόσο μεγαλ-  
χολικὴ καὶ ὁ γύρω κόσμος τόσο μικρὸς καὶ  
εὐτελής. Οὐδὲν τὸ θαυμαστὸν ἐπομένως δι'  
ἐμὲ τουλάχιστον ὅτι οἱ Ἕλληνας ἐπέδειξαν  
τοιαύτην δυσφορίαν κατὰ τῆς Ἰταλίας διὰ τὸ  
ζήτημα τῶν δωδεκανήσων. Δώδεκα νῆσοι ! Ὡ  
πενιχρὸς δώδεκα νῆσων ! Πῶς δύνανται νὰ  
σκεφθῶν ὅτι οἱ Ἴταλοι κρατοῦσι νομίμως καὶ βε-  
βαίως προσωρινῶς δώδεκα νήσους, ἐκείναι οἱ τι-  
νες διεκέρχον καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀδι-  
κῶ, ἐαυτοὺς κυρίους καὶ ἀφθέντας, ἔστω κατὰ  
φαντασίαν ἀκόμη, τοῦ Κράτους τῆς Κων/πόλεως  
μέχρι Τραπεζοῦντος.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἀντιθέτως, ἡμεῖς οἱ Ἴταλοι,  
εἰμεθα ἄνθρωποι πεῖσι τοῦ κόσμου τούτου. Ἀν-  
θρώποι πρακτικοί, δηλαδὴ ἄνθρωποι τῶν ἐργα-  
σιῶν, τοῦ ἐμπορίου, τῆς διπλωματίας. Πῶς λο-  
πὸν εἶνε δυνατόν τὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τῶν  
φίλων Ἑλλήνων ἀφοῦ ἔχομεν διάφορον τὴν δια-  
νοητικότητα καὶ διμιλοῦμεν γλώσσαν διαφορετι-  
κὴν ; Ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβάλλω-  
σιν οἱ φίλοι προσπάθειαν, νὰ ἐννοήσωσι τὴν  
γλώσσάν μας.»

Μετά ταῦτα ὁ ἀρθογράφος ἀναφέρεται εἰς  
τὸ γνωστὸν ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Ἰταλία κρατεῖ  
τὰς νήσους, ὡς ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐκκένωσιν  
τῆς Λιβύης καὶ δὲν κατέλαβεν αὐτάς διὰ λο-  
γαριασμὸν τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἐξακολουθεῖ :

«Καὶ μετὰ ταῦτα.

«Μετά ταῦτα ὅταν οἱ ὅροι τῆς συνθήκης τῆς  
Λωζάνης πραγματοποιηθῶσιν ἐν συνόλῳ ὀφεί-  
λομεν ἡμεῖς ν' ἀδιαφορήσωμεν ἐξ ὀλοκλήρου  
περὶ τῆς τύχης τῶν νήσων οἰοσθῆτε καὶ ἂν  
ὥσιν οἱ ὅροι τοῦ βίου τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν  
στιγμὴν ἐκείνην. Οἰοιδήτε καὶ αἱ ὥσιν αἱ  
τάσεις τῶν διαφορῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν κατὰ  
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ! Βεβαίως αἱ μεγάλοι ἀρ-  
χαὶ καὶ ὑπὲρ πάσας οἱ τῶν Ἐθνικατήτων, ἀξί-  
ζουσι πολλὴν προσοχὴν καὶ μερίστης ὑπο-  
λήψεως.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν πιστεύω ὅτι προσβάλλονται αἱ  
ἀρχαὶ αὗται ἐάν τις πρὶν ἢ κανονίσῃ τὴν ἰδίαν  
του διαγωγὴν, ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ καὶ νὰ  
γνωρίσῃ τὴν διαγωγὴν τῶν ἄλλων καὶ ποίαν  
λῆσιν τῶν ἀρχῶν τούτων ζητεῖ νὰ κάμῃ.

Μετά τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου ἐγένετο  
ἀξιοσημείωτον «σασένφουαξ» τετραγόρου ἐν τῇ  
Μεσογείῳ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.  
Ἡ Γαλλία ἐγκατέλειπε τὴν Μυρίαν καὶ τὴν  
Αἴγυπτον χάριν τῆς Τυνίδος καὶ τοῦ Μαρόκου,  
καὶ ἡ Ἀγγλία κατέλαβε τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν  
Κύπρον ὑποκαθιστῶσα αὐτὴ κατ' ὅλην τὴν με-  
σημβρινὴν ἑκτασιν τὴν Γαλλίαν, ὅπως ἀντιμε-  
τωπίσῃ τὴν Ρωσίαν, κατελθεῖσαν νικητρίαν  
κατὰ τὸ 77 μέχρι τῶν στέρνων τῆς Τουρκίας.

Ἐν τούτοις σήμερον αἱ τρεῖς αὗται Δυνάμεις,  
ἡ Γαλλία ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ρωσσία βαίνουνσιν  
ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καταστῆσαι  
αἰρνης σύμφωνοι καὶ αἱ τρεῖς εἰς ἄμυναν τῶν  
Σλαυικῶν συμφερόντων ἐναντίον τῶν Γερμανι-  
κῶν συμφερόντων. Τὸ θέαμα τοῦτο προκαλεῖ  
μερίμνας ἐὰν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι μέχρι τῶν πα-  
ραμονῶν τοῦ πολέμου ἡ Ἀγγλία ὑπῆρξε συνε-  
πεία τῆς ἐνεργείας τῆς ἐρμηνευθείσης ἐν τῇ  
συνθήκῃ τοῦ Βερολίνου πάντοτε ἐχθρὰ τῶν Σλαυι-  
κῶν συμφερόντων καὶ τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλ-  
λάδος.

Νῦν ἀγνωστὸν τί σκέπτεται διὰ τὰ ζητήματα  
αὐτὰ ὁ Ἰταλικὸς λαὸς, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Γαλλία  
εὐρίσκειται ἐν τῇ Μεσογείῳ, καὶ ἀνάγκη νὰ  
μείνῃ, πιστεύω, ὅτι ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ὀφείλει  
νὰ διακρίνῃ σαφῶς τὴν ὁδόν, ἣν εἶνε ὑποχρεωμέ-  
νος νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ὀφείλει ἐκθύμως νὰ εἰ-  
δοποιῇ τοὺς συντρόφους του οἵτινες θὰ εὐρίσκων-  
ται παρὰ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ κατ' ὅλον τὸ μήκος  
τῆς διαδρομῆς.

Ἡ ὑποκατάστασις τῆς Τουρκίας διὰ τῆς Ἑλ-  
λάδος ἐν τῷ Ἀρχιπελάγει, ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς  
πρόβλημα ὁμοίας φύσεως πρὸς τὸ ἐμφανισθὲν  
κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα διὰ τὴν Βενετίαν, ὁπότε τὴν  
Ἑλλάδα ὑποκατέστησεν ἡ Τουρκικὴ κατάκτησις.

Ποῖος εἶνε σήμερον μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ  
δυσίαν τῆς Ἑλλάδος ; Πρὸς τὸ συμφέρον ποίας  
Δυνάμεως ἡ ποίας ὁμάδος Δυνάμεων διαταράσ-  
σεται τὸ παλαιὸν καθεστῶς καὶ ἐπιζητεῖται ἡ δη-  
μιουργία νέων ὑπεροχῶν ; Ἡ Ἰταλία διήλθε  
πλέον τὴν περιόδον τοῦ ρωμαντισμοῦ ἐν τῇ ἐξω-  
τερικῇ τῆς πολιτικῇ, τὴν περιόδον τῶν ὑποχω-  
ρήσεων καὶ τῶν αὐτοθυσιῶν καὶ τῶν εὐχῶν ὑπὲρ  
τῶν ἄλλων. Ἡ σκέψις τῆς σήμερον ὀφείλει νὰ  
εἶνε θετικὴ, ὡς θετικὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ τὰ  
ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας τῆς. Αἱ ἀερολογίαι  
τοῦ ἰδεατισμοῦ εἶνε παιδαριωδία εἰς καιροὺς  
καὶ μετὰ τὴν ἀνθρώπων μεταβαλόντων ἀπὸ τῆς  
μῆδης εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ  
μίστη των, τοὺς λόγους καὶ τὰ προγράμματα των,  
αναλόγως τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἰδίων συμφερον-  
των καὶ τῆς μετατροπῆς τῆς τύχης τῶν ἄλλων.  
Καὶ ἂν ὑπάρχῃ χώρα, ἥτις εἶνε ὑποχρεωμένη  
νὰ μετέχῃ τῆς διεθνούς πολιτικῆς καὶ τῆς πολι-  
τικῆς τῆς ἀγῶνος τῆς ζωῆς καὶ νὰ ὑποβάλλεται  
εἰς τὰ αὐστηρά μέτρα τῆς ἀνάγκης τῆς ἀμύνης,  
ἡ χώρα αὕτη εἶνε ἡ Ἰταλία, ἥτις καὶ περισσό-  
τερον πασῶν τῶν ἄλλων χωρῶν πιθανὸν περι-  
βάλλεται, πολιορκεῖται, περισφίγγεται ἀπὸ τοὺς  
ἀνταγωνιστάς ἡ ἀντιπάλους πρὸς πᾶσαν χώραν  
καὶ πρὸς πᾶσαν θάλασσαν.»

Αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ Ἰταλοῦ  
δημοσιογράφου, ὁ ὅποιος ἀπολόγησε συμβουλευσάν  
τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀκολουθήσῃ τοῦ χρισμοῦ τῶν  
Ἀσφαρῶν τῶν ῥήτων, εἰπόντος : «μηδὲν ἀγανρρῆσαι»,  
ἥτις ὑπῆρξεν ὁ νόμος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ περιό-  
δῳ τοῦ μεγαλείου των.